

Introit: *Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět'; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. (Židům 12, 1-2)*

Píseň

Modlitba

Čtení: Marek 10, 32-45

Píseň

Text kázání: Marek 14, 3-9

Milí přátelé, bratři a sestry,

kdo jste mohli sledovat minulé naše bohoslužby z Růžďky, tak jste si jistě museli všimnout, jak na tomto svícnu, tyto dvě krajní svíčky, když hořely, tak se roztékaly. Až z nich vznikli takovéto krásné útvary podobné krápníkům. Bylo mi líto je ničit. Naopak mě přijdou jako krásný obraz k zamyšlení. A myslím, že se hodí do té dnešní doby. Tyto svíčky, ač tedy ne moc dokonalé, posloužili k našim bohoslužbám. A aby mohly svítit, musely hořet. Musely dělat to, k čemu byly určeny. Sami sebe tak zmařili. Avšak vzniklo z nich díky jejich službě něco krásného.

A je to podobné jako u Pána Ježíše. On o sobě řekl: „**Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek.**“ Jaká nádherná rostlina z něj vyrostla po jeho vzkříšení! A jaký vydala užitek! Nejprve ale byl Boží Syn svým Otcem poslán na tuto zem, aby posloužil lidstvu. *Aby vykoupil svět z hříchu a stal se našim Zachránce.* Aby se jím mohl stát, musel jít cestou oběti vlastního života. **Sám sebe zmařil**, abychom ty i já mohli být zachráněni od věčné smrti. A jak jsme četli, Pán k tomu říkal, že **Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.**“

Každý, kdo uvěřil v Ježíše Krista jako ve svého Pána a Spasitele, se tedy nemusí bát ničeho zlého. Ani nemoci, ani smrti. Každého takového totiž čeká ještě mnohem krásnější a dokonalejší život v Božím království. Každý, kdo věří v Krista, si může být jistý, že Ho Pán Ježíš nenechá ve spárech smrti, nýbrž vezme ho k sobě, do své láskyplné náruče.

Jak se ovšem máme poprat s tím veršem z úvodu? **Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět'; to ať je vaše pravá bohoslužba.** Máme se obětovat tak jako Pán Ježíš? Nikoliv. Jeho obět' na kříži je naprosto dokonalá a stačí na vymazání všech našich vin. Jaká tedy má být ta naše obět'? Má jí být bohoslužba? Konání bohoslužeb? Autor tohoto verše nemyslí žádnou společnou bohoslužbu v kostele. A navíc. V dnešní karanténní době ani bohoslužby vlastně nemáme. Můžeme sice bohoslužby sledovat on line, ovšem stačí nám to? Je to všechno, co po nás Bůh chce? Co je míněno tou **živou, svatou, Bohu milou obětí**?

Podívejme se do toho současného světa. Všichni ti, kteří nasazují své životy v boji proti nebezpečnému viru, lékaři, sestřičky, hygienici, ale i všichni ti, kteří k tomuto vážnému problému přistupují zodpovědně a dělají to, co mají, tak všichni tímto **přinášejí Bohu milé oběti**. Někteří šíjí roušky, další nabízejí dobrovolně svou pomoc. Ano, někteří v těchto dnech ztratili práci, a další pozbyli všelijaké aktivity, které naplňovaly jejich život. Některým nám to trvá déle se vzpamatovat v té nové situaci a potřebujeme dozrát k tomu, že víra bez skutků je mrtvá. A že je doba, kdy činy znamenají více než slova. Doba, kdy bohoslužba nemá být jen slovo, ale čin. A je potřeba si uvědomit, že některé dnes nezabíjí koronavirus, ale nečinnost. A když se vrátím k těm svíčkám. Lépe je být zapálen, sloužit, hořet a třeba i vyhořet, než nedělat nic. A ten, kdo je zapálen láskou, komu opravdu jde o to pomoci, posloužit činem lásky, jeho charakter se mění v krásného člověka. Podobně jako v něco krásného se změnil ty svíce.

Příkladem nám samozřejmě může být Pán Ježíš, příkladem nám mohou být ti, kteří nasazují své životy dnes až do vysílení, ale krásným příkladem nám může být žena, o které Ježíš řekl, že „**všude po celém světě, kde bude kázáno evangelium, bude se mluvit na její památku také o tom, co ona učinila.**“ Možná, milí přátelé, bratři a sestry, nikdo z nás nestojí o publicitu, o to být nějak slavný, být oslavovaným hrdinou, nicméně přesto by bylo dobré se zamyslet, jaký my sami dáváme příklad svému okolí. A zvláště v této době. A právě těžká doba vždy generuje hrdiny, služebníky, darebáky a udavače. A je tomu tak i dnes. Ke komu bychom chtěli patřit? A kým jsme?

Ta žena, o které mluvil Ježíš nebyla možná žádnou hrdinkou a možná ani žádnou služebnicí, přesto ale udělala něco, čeho si Pán Ježíš velmi vážil. **Ona měla alabastrovou nádobku pravého vzácného oleje z nardu. Rozbila ji a olej vylila na Ježíšovu hlavu.** Možná si řekneme, že to bylo podivné jednání. Je potřeba si ale říci, že ten olej byl velice vzácný a drahý. Jak **v tom domě Šimona Malomocného** se někteří na ní za to **hněvali**, tak vlastně sami to její našetřené jmění ocenili **na více jak 300 denárů!** A denár v té době by stačil uživit na jeden den celou rodinu. Tzn., že kdyby dneska jsme měli denní rozpočet na průměrnou rodinu třeba 500,- Kč, tak krát 300 nám dělá 150 tisíc. Dovedete si to představit, že byste něco tak vzácného, co stojí tolik peněz jen tak někomu darovali? Proč to ta žena tedy udělala, když na to musela opravdu hodně dlouho šetřit? Proč se zbavila něčeho, co jí mohlo zajistit řekneme pohodový život? Pán Ježíš o ní řekl, že **ta žena udělala, co měla. Pomazala dopředu Ježíšovo tělo k pohřbu.** A Pán Ježíš se jí zastal před učedníky, kteří se na ní osopili. „**Nechte ji! Proč ji trápíte? Vykonal na mně dobrý skutek.** Ta žena si Pána Ježíše zřejmě moc vážila. A zřejmě dokázala na rozdíl od učedníků rozpoznat vážnost situace. Jak jsme četli v tom prvním čtení, Pán Ježíš dopředu mluvil k učedníkům, že **Syn člověka bude v Jeruzalémě vydán velekněžím a zákoníkům; odsoudí ho na smrt a vydají pohanům, budou se mu posmívat, poplívají ho, zbičují a zabijí; a po třech dnech vstane.**“ A říkal jim to třikrát. Ovšem vždycky to nějak nechápali, neuměli to přijmout, naopak se po těch posledních dvou předpovědí vždycky dohadovali o tom, kdo z nich je větší a důležitější. Mysleli sami na sebe, neuměli se vcítit do toho, co prožíval Pán Ježíš. Tak jako dnes se mnozí neumí vcítit do situace nakažených a soucítit s těmi, kteří ztratili někoho blízkého. Ta žena v Ježíšově blízkosti si však nedělala z Ježíše srandu, naopak uměla rozpoznat vážnost přicházející chvíle. Nevíme, jakou námahu jí to dalo, než tento olej získala. To **rozbití té alabastrové nádoby a vylití vzácného oleje na Ježíšovu hlavu**, mohlo pro tu ženu znamenat mnohem víc. Mohlo to být její vyznání. Vyznání, ve kterém věřila, že Ježíš je ten Mesiáš. A nejen to, jakožto svému Vykupiteli a Zachránci tímto gestem darovala celý svůj život, celé své jmění. Cele se takto odevzdala Kristu. A dává nám tak hezký příklad. Kristus se odevzdal nám, aby nás zachránil. I my odevzdejme své životy Jemu. Máme přece zkušenost, že když se odevzdáme pod Kristovu vládu, pak jsme v jeho ochraně a Božím pokoji. A zvláště v dnešní době máme výzvu: ***Nenechejme se vést strachem, ale Králem pokoje.***

Ještě jednu věc si ale z příkladu té ženy můžeme vzít. Když se jí Pán Ježíš zastával před rozzlobenými učedníky, tak ještě reagoval na jejich zbožnou myšlenku, že se mohl ten olej prodat a peníze rozdat chudým. On jim na to řekl: „**Chudé máte stále kolem sebe, a kdykoli chcete, můžete jim činit dobře; mne však nemáte stále.**“ Když se někdy řekne zbožnost a zbožnost, nemusí to být totéž. Můžeme být zbožní, avšak jen teoretikové. A můžeme být činitelé skutků lásky, stát pohotově tam, kde máme být a činit poctivě, co je třeba, a je to možná zbožnější, než cokoliv jiného. Ta žena nás ukazuje cestu lásky. **Dopředu pomazala Ježíšovo tělo k pohřbu.** Bylo to těsně před velikonočními událostmi. Ona mohla přemýšlet, že už Ježíše nikdy neuvidí. A tak i my můžeme následovat jejího příkladu a vnímat, že i každé naše setkání s těmi, kteří jsou mi v dané chvíli nejbliž, může být to poslední. A ta současná koronavirová hrozba to o to více umocňuje. Uvědomujme si, že každé setkání s kýmkoliv je jedinečné a nemusí se opakovat. Proto citlivě přistupujme ke svému okolí. Ke každému jedinci. Nemusí se o nás psát v novinách, jak jsme skvělí hrdinové, stačí když si na nás vzpomene s úsměvem někdo, komu jsme mohli s láskou posloužit. Třeba jen úsměvem, vlídným slovem, jakoukoliv pomocí. Nečinnost zabíjí, činy lásky naopak zapalují srdce a člověk se stává krásnějším. **Bud'me druhých služebníci**, sloužíme-li druhým, sloužíme Kristu. A chceme-li se dát v modlitbě celí Pánu Ježíši, pak to udělejme, darujme Mu celý svůj život a poznáme hluboce jeho lásku. Lásku, která promění i naše srdce k tomu, abychom lásku Boží nesli dnes těm, kteří ji tolik zoufale potřebují. Amen. Píseň modlitba

Slovo poslání: 1. list Janův 4, 7-13

Požehnání: Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky. Amen

